

predgovor

neki hakeri uništavaju ljudima datoteke ili celokupan sadržaj diskova – oni su *provalnici* ili *vandali*. Neki hakeri početnici se ne trude da nauče tehnologiju, već koriste hakerske alate da bi provalili u računarske sisteme – oni su *skriptasi*. Iskusniji hakeri razvijaju hakerske programe i objavljuju ih na Webu i u diskusionim grupama. A tu su i osobe koje tehnologija ne zanima, već računar koriste samo kao pomoćno sredstvo za krađu novca, dobara i usluga.

Uprkos mitu koji su o Kevinu Mitniku ispleli mediji, ja nisam zlonameran haker.

Ali, sad vam sve pričam unapred.

POČECI

Svoj put sam verovatno odabrao rano. Bio sam bezbrižno dete, ali sam se dosađivao. Nakon što nas je otac ostavio kada sam imao tri godine, moja majka je radila kako konobarica da bi nas izdržavala. Pošto je morala naporno da radi po ceo dan, ja sam uglavnom danju bio sam. Čuvao sam sam sebe.

Budući da sam odrastao u San Fernando Veliju, mogao sam da istražujem čitav Los Anđeles, a do svoje dvanaeste godine pronašao sam način da putujem besplatno po čitavoj teritoriji L.A. Jednog dana, dok sam se vozio autobusom, shvatio sam da ispravnost karte za gradski prevoz zavisi od neobičnog rasporeda izbušenih rupica kojima su vozači označavali dan, vreme i trasu. Jedan ljubazan vozač odgovorio je na moje pažljivo formulisano pitanje. Objasnio mi je gde da kupim tu vrstu aparata za bušenje rupica.

Karte za presedanje omogućavaju putnicima da menjaju autobuse do odredišta, ali ja sam smislio kako da pomoću njih besplatno putujem gde

god poželim. Nabaviti neoverene karte za presedanje bio je mačji kašalj. Kante za otpatke na autobuskim stajalištima bile su uvek pune delimično ispunjenih blokova karata za presedanje, koje bi vozači bacili na kraju smene. S blokom praznih karata i uređajem za bušenje rupica, mogao sam da označavam sopstvenu trasu i putujem kud god su išli autobusi u Los Andelesu. Ubrzo sam gotovo napamet znao red vožnje čitavog gradskog prevoza. (To je bio jedan od prvih primera mog začuđujućeg pamćenja određenih vrsta informacija: i danas mogu da se setim telefonskih brojeva, lozinki, i drugih naizgled beznačajnih pojedinosti iz detinjstva.)

U detinjstvu sam bio opčinjen opsenarstvom. Kad bih saznao kako se nov trik izvodi, vežbao bih, vežbao, i još malo vežbao dok ga ne bih naučio. U izvesnoj meri, upravo sam kroz mađioničarstvo otkrio radost saznavanja nečeg tajanstvenog.

Od prevaranta koji se služi telefonom do hakera

Moj prvi susret s onim što ću kasnije zvati *obmanjivanje*, dogodio se u srednjoj školi, kad sam se upoznao s učenikom čiji je hobi bio *zloupotrebljavanje telefona*. To je vrsta hakerisanja kojim se istražuje telefonska mreža. Koriste se telefonski sistemi i iskorišćavaju zaposleni u telefonskoj kompaniji. Pokazao mi je zgodne trikove koje je umeo da izvede preko telefona, poput dobijanja svih informacija koje telefonska kompanija ima o bilo kom klijentu, ili upotrebe tajnog probnog broja da bi se besplatno koristile međugradske veze. (Zapravo, samo je za nas to bilo besplatno. Mnogo kasnije sam saznao da to uopšte nije bio tajni probni broj. Pozivi su se naplaćivali preko MCI računa neke jadne kompanije.)

To me je uvelo u obmanjivanje – bilo je to, takoreći, moje obdanište. Moj prijatelj i još jedan takav prevarant, kojeg sam nedugo zatim upoznao, dozvoljavali su mi da slušam dok su pod nekim *izgovorom* pozivali telefonsku kompaniju. Čuo sam stvari koje su im govorili da bi zvučali verovatnije; naučio sam nešto o različitim ograncima telefonske kompanije, njihovu terminologiju i procedure. Ta obuka nije dugo trajala; nije ni bilo potrebno. Uskoro sam sve to radio sam, usput učeći, sve dok nisam postao bolji i od sopstvenih prvih učitelja.

Put kojim će se moj život odvijati tokom sledećih petnaest godina bio je zacrtan.

U srednjoj školi mi je jedna od omiljenih šala bila da neovlašćeno pristupim telefonskoj centrali i izmenim klasu usluge na liniji nekog drugog prevaranta. Kad bi pokušao da pozove od kuće, poruka bi ga obavestila da treba da ubaci novčić jer bi do telefonske centrale stizao signal koji znači da zove iz telefonske govornice.

Opčinjavalo me je sve o telefonima – ne samo elektronika, centrale i računari, već i organizacija telefonske kompanije, te njihove procedure i terminologija. Nakon izvesnog vremena, verovatno sam bolje poznao telefonski sistem od bilo kog zaposlenog. Svoju veštinu obmane razvio sam do te mere da sam, sa sedamnaest godina, mogao da – lično ili telefonom – nagovorim većinu zaposlenih u telefonskoj kompaniji da učine gotovo bilo šta.

Moja hakerska karijera, o kojoj se mnogo govorilo u javnosti, počela je dok sam bio u srednjoj školi. Iako ovde ne mogu opisivati pojedinosti, reći ću da je jedna od linija vodilja u mojim ranim hakerskim danima bila da budem prihvaćen u krug ostalih hakera.

U to vreme, nama je izraz *haker* označavao osobu koja provodi mnogo vremena petljajući s hardverom i softverom, da bi razvio efikasnije programe ili da bi zaobišao nepotrebne korake i obavio posao brže. Taj izraz je sada postao pogrđan, i označava „zlonamernog kriminalca“. U ovoj knjizi ja ga koristim kao i uvek – u njegovom starijem, dobroćudnijem značenju.

Nakon srednje škole, studirao sam informatiku u Centru za računarsku obuku u Los Angelesu. Za nekoliko meseci, upravnik računarske mreže u školi otkrio je da sam pronašao propust u operativnom sistemu i dodelio sebi ovlašćenja administratora na njihovom IBM-ovom miniračunaru. Ni najbolji stručnjaci za računare koji su tamo predavali nisu mogli da shvate kako sam to učinio. Bio je to možda jedan od najranijih primera „unajmljivanja hakera“ – ponudu nisam mogao da odbijem. Tražili su da za diplomski rad uradim projekat za unapređivanje bezbednosti školskih računara, ili da budem izbačen zbog hakerskog upada u sistem. Naravno, odabrao sam prvo, pa sam na kraju diplomirao s najvećim ocenama.

Kako sam počeo da se bavim obmanjivanjem

Neki ljudi svakog jutra ustaju iz kreveta užasavajući se rutine svakodnevnog posla u „rudniku“, kako se kaže. Ja sam bio te sreće da sam uživao u poslu. Ne možete ni zamisliti izazov, nagradu i zadovoljstvo koje sam

dobijao za vreme koje sam proveo kao privatni istražitelj. Brusio sam svoj talenat u *umetnosti obmane* (u kojoj se ljudi navode da čine ono što obično ne bi uradili za neznanca), i bio sam za to plaćen.

Meni nije bilo teško da postanem vrstan obmanjivač. Očeva familija se generacijama bavila trgovinom, pa sam umetnost uticanja i ubeđivanja možda i nasledio. Kad spojite tu crtu s težnjom za varanjem ljudi, dobijate tipičan profil osobe koja može da se bavi obmanjivanjem.

Moglo bi se reći da postoje dve specijalnosti u okviru tog zanimanja. Onaj ko vara ljude i izmamljuje od njih novac pripada jednoj potkategoriji – *varalicama*. Onaj ko obmanjuje i ubeđuje zaposlene u kompanijama, i utiče na njih, obično s ciljem da se domogne njihovih informacija, pripada drugoj potkategoriji – *obmanjivačima*. Još od vremena kad sam izvodio svoj trik s kartama za autobus, kad sam bio isuviše mali da bih znao da to što radim nije u redu, počeo sam u sebi da prepoznajem talenat za otkrivanje tajni koje nije trebalo da saznam. Taj sam talenat nadogradio koristeći se obmanom, poznajući terminologiju, i razvijajući do majstorstva veštinu manipulacije.

Jedan od načina na koji sam razvijao veštinu svog zanata, ako ga tako mogu nazvati, bio je da izaberem neki podatak do kojeg mi nije zaista stalo, i da vidim mogu li nekog s druge strane žice nagovoriti da mi ga oda, tek da bih se kalio. Kao što sam uvežbavao iluzionističke trikove – vežbao sam laganje preko telefona. Uskoro sam otkrio da mogu da dođem do gotovo bilo koje informacije koju poželim.

Kao što sam opisao u svedočenju pred senatorima Libermanom i Tomsonom godinama kasnije:

Neovlašćeno sam pristupao računarskim sistemima nekih od najvećih firmi na svetu, i uspešno sam upadao u neke od najotpornijih računarskih sistema koji su ikad napravljeni. Koristio sam tehnička i ostala sredstva da bih se domogao izvornog koda raznih operativnih sistema i telekomunikacionih uređaja, da bih proučavao njihove slabe tačke i način na koji rade.

Sve to sam činio da bih zadovoljio sopstvenu znatiželju; da bih video šta mogu; i da bih otkrio tajne informacije o operativnim sistemima, mobilnim telefonima, i svemu ostalom što bi zagolicalo moju ljubopitljivost.

ZAKLJUČAK

Nakon hapšenja, priznao sam da je to što sam činio nezakonito, i da sam narušavao tuđu privatnost.

Ta krivična dela vršio sam iz radoznalosti. Hteo sam da znam što više o tome kako rade telefonske mreže, kao i sve pojedinosti o obezbeđenju kompanija. Prešao sam put od momka koji voli da prikazuje iluzionističke trikove, do najozloglašnijeg svetskog hakera, kojeg se plaše i kompanije i vlade. Kad razmislim o svom životu u poslednjih 30 godina, priznajem da sam doneo neke veoma loše odluke, vođen ljubopitljivošću, željom da naučim nešto više o tehnologiji, kao i potrebom za odgovarajućim intelektualnim izazovima.

Sada sam druga osoba. Koristim svoj talenat i ogromno znanje o bezbednosti informacija i metodama obmane da bih pomogao državnim institucijama, kompanijama i pojedincima da spreče i otkriju opasnosti po bezbednost informacija, i da na to reaguju.

Ova knjiga je još jedan način da svojim iskustvom pomognem drugima da se odbrane od zlobnih kradljivaca informacija. Smatram da će vam priče biti zabavne, poučne i informativne.

